

og Sigurðar Ó. K. Þorbjarnarsonar verði tekið til opinberra skipta nú þegar, er tekin til greina.

Varnaraðili, Sigurður Ó. K. Þorbjarnarson, greiði sóknaraðilja kr. 80.000 í málskostnað innan 15 daga frá birtingu úrskurðar þessa að viðlagðri aðför að lögum.

Föstudaginn 18. apríl 1980.

Nr. 190/1977. Valur Sigurbergsson
(Jón Oddsson hrl.)
gegn
Þorsteini Þórarinssyni
(Jóhann Steinason hrl.).

Bætur vegna uppsagnar í starfi.
Fjárnámsgerð vísað frá Hæstarétti.

Dómur Hæstaréttar.

Mál þetta dæma hæstaréttardómararnir Björn Sveinbjörnsson, Benedikt Sigurjónsson, Magnús Þ. Torfason, Sigurgeir Jónsson og Þór Vilhjálmsson.

Áfrýjandi hefur áfrýjað héraðsdómi með stefnu 26. október 1977, að fengnu áfrýjunarleyfi 29. september s. á. Hann krefst aðallega sýknu af öllum kröfum stefnda. Til vara krefst hann þess, að kröfur stefnda verði lækkaðar. Í báðum tilvikum krefst hann málskostnaðar í héraði og fyrir Hæstarétti, en til vara, að málskostnaður verði látinn niður falla.

Þá hefur áfrýjandi með framangreindri stefnu áfrýjað fjárnámsgerð, er fram fór á grundvelli hins áfrýjaða dóms 22. júní 1977, og krefst þess, að hún verði úr gildi felld.

Stefndi krefst staðfestingar hins áfrýjaða dóms og fjárnámsgerðar og málskostnaðar fyrir Hæstarétti.

Fyrir Hæstarétt hafa verið lögð ný gögn.

Áfrýjunarleyfi dómsmálaráðherra 29. september 1977 er einskorðað við héraðsdóminn, en tekur eigi til áður nefndrar

fjárnámsgerðar. Frestur til áfrýjunar hennar var liðinn, er áfrýjunarstefna var gefin út, sbr. 1. mgr. 20. gr. laga nr. 75/1973, sbr. 53. gr. laga nr. 19/1887. Ber að vísa frá Hæstarétti kröfum áfrýjanda um, að fjárnámsgerðin verði felld úr gildi.

Ósannað er, að málsaðiljar hafi samið svo, að stefndi nyti launa og annarra starfskjara hjá áfrýjanda eftir kjarasamningi Verslunarmannafélags Reykjavíkur við vinnuveitendur. Þá er ekkert komið fram um það, að málsaðiljar hafi verið félagsmenn í þeim samtökum, sem aðiljar eru að kjarasamningi þessum, þannig að 7. gr. laga nr. 80/1938 eigi hér við. Stefndi hefur ekki sýnt fram á, að ráðningarsamningur hans hafi átt að gilda án uppsagnarréttar fyrir stefnda til 15. júní 1967. Hins vegar þykir mega við það miða, að báðum aðiljum hafi verið ljóst, að hin ótímabundna ráðning stefnda ætti aðeins að standa um skamman tíma. Þegar þetta er virt svo og hinn sérstaki aðdragandi að ráðningu stefnda og aðstæður málsaðilja að öðru leyti, þykir stefnda hafa borið að mótmæla því við áfrýjanda án ástæðulausrar tafar, ef hann taldi áfrýjanda segja sér upp starfi með of skömmum fresti. Stefndi hefur ekki sýnt fram á, að hann hafi andmælt uppsögn áfrýjanda, hvorki er hún fór fram né þegar hann fékk greidd laun sín fyrir febrúarmánuð. Þykir stefndi af þessum ástæðum ekki geta krafist áfrýjanda um bætur vegna of skamms uppsagnarfrests, eins og sérstaklega stendur á í máli þessu.

Þegar litið er til þeirra launa, sem stefndi naut hjá áfrýjanda, og að þau virðast hafa verið miklum mun hærri en verið hefði samkvæmt kjarasamningi Verslunarmannafélags Reykjavíkur og enn fremur gætt hinna sérstöku aðstæðna, sem áttu við um starfssamning stefnda, þykir mega líta svo á, að orlofsfé hafi verið innifalið í þeim mánaðarlegu greiðslum, sem hann fékk.

Samkvæmt framansögðu ber að sýkna áfrýjanda af öllum kröfum stefnda, en eftir atvikum er rétt, að málskostnaður í héraði og fyrir Hæstarétti falli niður.

Mál þetta var þingfest 2. maí 1967. Alls var það tekið fyr-

ir 26 sinnum á bæjarþingi Reykjavíkur, áður en dómur gekk, en í 20 skipti gerðist ekki annað en frestur var veittur. Málið var aldrei tekið fyrir á tímabilinu frá 18. mars 1969 til 15. október 1976. Ekkert hefur komið fram fyrir Hæstarétti um, hver var ástæða þess, að ekki var þingað í málinu þennan tíma. Þess er þó að geta, að við málflutning fyrir Hæstarétti héldu lögmenn þeir, sem þá fóru með málið, því fram, að hæstaréttarlögmennirnir Benedikt Sveinsson og Kristinn Sigurjónsson, er með málið fóru í héraði, hefðu reynt að fá það tekið fyrir, en án árangurs. Engin fullnægjandi skýring hefur komið fram á því, hvers vegna málið dróst svo sem lýst hefur verið. Er þessi dráttur mjög vítaverður.

D ó m s o r ð :

Hinni áfrýjuðu fjárnámsgerð er sjálfkrafa vísað frá Hæstarétti.

Áfrýjandi, Valur Sigurbergsson, skal vera sýkn af kröfum stefnda, Þorsteins Þórarinssonar, í máli þessu.

Málskostnaður í héraði og fyrir Hæstarétti fellur niður.

Dómur bæjarþings Reykjavíkur 14. mars 1977.

Mál þetta, sem tekið var til dóms 28. febrúar 1977, hefur Þorsteinn Þórarinsson, Faxaskjóli 24, Reykjavík, höfðað fyrir bæjarþinginu með stefnu, birtri 28. apríl 1967, á hendur Val Sigurbergssyni, Bólstaðarhlíð 53, Reykjavík, f. h. firmans Everest Trading Co., Reykjavík, aðallega til greiðslu á skuld að fjárhæð kr. 96.152 auk 8% ársvaxta frá 1. mars 1967 til greiðsludags og til vara til greiðslu á skuld að fjárhæð kr. 85.452 auk 8% ársvaxta frá 1. mars 1967 til greiðsludags. Við munnlegan flutning málsins krafðist stefnandi þess til þrautavara, að stefndi yrði dæmdur til að greiða honum kr. 9.502 með 8% ársvöxtum frá 1. mars 1967 til greiðsludags. Þá hefur stefnandi krafist málskostnaðar skv. taxa LMFÍ í öllum tilvikum.

Af hálfu stefnda eru þær dómkröfur gerðar, að hann verði sýknður af öllum kröfum stefnanda, auk þess sem hann krefst málskostnaðar að skaðlausu úr hendi stefnanda.

Stefnandi lýsir málavöxtum svo, að þann 1. október 1966 hafi

firmað Everest Trading Co. verið selt Val Sigurbergssyni. Einn af starfsmönnum og eigendum firmans hafi verið stefnandi, Þorsteinn Þórarinnsson, og hafi hann verið búinn að vera starfsmaður firmans frá upphafi, þ. e. rúm 12 ár. Þegar eigendaskiptin hafi átt sér stað, hafi hinn nýi eigandi farið fram á það við stefnanda, að hann starfaði áfram í firmanu til 15. júní 1967 á sömu launum og hann hefði haft hjá firmanu, kr. 20.000 á mánuði. Kveður stefnandi þetta hafa verið samkomulag milli sín og stefnda. Kveðst því stefnandi hafa haldið áfram að vinna hjá firmanu og fengið greidd laun, eins og umsamið hafi verið, fyrir október, nóvember og desember, kr. 60.000, þ. e. a. s. kr. 20.000 fyrir hvern mánuð. Á árinu 1967 kveðst stefnandi hafa unnið allan janúar-mánuð og fengið greidd laun fyrir þann tíma, kr. 20.000, en er þau hafi verið greidd út í janúarlök, hafi stefndi, Valur Sigurbergsson, tilkynnt honum, að hann gæti ekki haft hann lengur í vinnu, og óskaði, að hann hætti störfum 15. febrúar 1967. Stefnandi kveðst þá hafa tjáð stefnda, að hann væri ráðinn til 15. júní og ætti laun til þess tíma. Stefnandi kveðst hafa hætt störfum hjá stefnda 15. febrúar 1967, en telja sig eiga rétt á launum til þess tíma, sem hann hafi verið ráðinn hjá fyrirtækinu, þ. e. til 15. júní 1967.

Stefndi hefur greint frá málavöxtum í aðiljaskýrslu sem hér segir:

„Í október 1966 keypti ég undirritaður firmað Everest Trading Co. af stefnanda máls þessa og syni hans Inga Þorsteinssyni.

Samdist svo um með mér og stefnanda, Þorsteini Þórarinssyni, að hann starfaði áfram við fyrirtækið stuttan tíma, á meðan ég var að losna úr fyrra starfi hjá Eimskipafélagi Reykjavíkur. Hætti ég störfum þar um áramót og hóf vinnu allan daginn hjá Everest Trading Co. 1. jan. 1967, en hafði áður reynt að koma sem oftast í fyrirtækið og setja mig inn í reksturinn eftir mætti.

Skömmu fyrir áramótin varð ég þess var, að stefnandi notaði söluskattsnúmer fyrirtækisins Everest Trading Co. við innflutning á vörum, er hann flutti inn sjálfur eða í félagi við Árna heitinn Björnsson, kaupmann. Líkaði mér þetta að sjálfsögðu illa og sá, að ég gat ekki treyst stefnanda að fullu.

Skömmu eftir áramót varð ég þess svo var, að stefnandi hafði framlengt tvo víxla í Iðnaðarbanka Íslands, síðast í desember 1966, og samþykkt þá í nafni Everest Trading Co., útgefandi var Ingi Þorsteinsson f. h. Sökkaverksmiðjunnar Evu h.f. Víxlarnir voru að fjárhæð kr. 45.000.00 og kr. 85.000.00.

Ég fór í Iðnaðarbankann út af víxlum þessum, enda kom tilkynning um þá á skrifstofu Everest Trading Co. Sagði ég bankastarfsmönnum frá því, hvernig væri í pottinn búið með víxla þessa. Talaði ég við yfirmann víxladeildar (Sigurð eða Sigurjón) og Braga Hannesson, bankastjóra.

Þorsteinn mun hafa framlengt víxlum þessum aftur í janúar 1967, og var þá breytt um samþykkjanda.

Stefnandi hafði enga heimild til að rita nafn fyrirtækis míns á víxla þessa sem samþykkjanda, enda um refsivert atferli að ræða.

Ég kallaði Þorstein til mín, þegar ég hafði komið að þessu, og spurði hann, hvernig stæði á því, að hann hefði gert þetta. Svaraði hann fáu til, en kvaðst mundu kippa þessu í lag. Sagði ég honum, að ég gæti ekki sætt mig við þessa framkomu. Sagði ég honum, að best væri, að hann hætti störfum hjá fyrirtækinu. Þorsteinn mótmælti ekki uppsögninni, og er það rangt, sem segir í aðiljaskýrslu hans, að stefnandi hafi sagzt eiga laun til 15. júní.

Fyrstu mótmæli stefnanda og kröfur um frekari laun koma frá Þorsteini, rétt áður en ég fékk bréfið dags. 13/4 1967.

Ég tel mig skv. framansögðu hafa haft fullkomna heimild til að segja Þorsteini upp án nokkurs fyrirvara og vísa öllum kröfum hans um uppsagnarfrest á bug.

Hvað snertir orlofskröfur stefnanda mótmæli ég þeim. Umsamið var, að kr. 20.000.00 væru fullnaðargreiðsla, eða sömu laun og hann hafði áður haft hjá fyrirtækinu. Skora ég á hann að sýna fram á, að orlof hafi verið reiknað ofan á laun hans, er hann átti fyrirtækið.

Þá vil ég benda á, að stefnandi var búinn að taka svo oft frí í hálfu daga, að hann var búinn að taka frí út á allt hugsanlegt orlof. Var stefnandi mjög oft fjarverandi á morgnana, upptekinn við að reyna að bjarga fjármálum fyrirtækis, er hann var stjórnarformaður í, Sökkaverksmiðjunnar Evu h.f.“

Stefndi, Valur Sigurbergsson, hefur komið fyrir dóm og staðfest þar framanritaða aðiljaskýrslu sína, sem hann kveðst hafa samið í samráði við lögfræðing sinn. Hann segir, að hann hafi sagt stefnanda um miðjan janúar 1967, að hann segði honum upp frá og með 15. febrúar s. á. Stefndi kveðst ekki muna, hvort hann hafi sérstaklega tekið fram, að uppsagnarfrestur væri einn mánuður, en hann hafi hugsað það þannig, að stefnandi hefði mánaðartíma til þess að fá sér nýja atvinnu. Stefndi kveður stefnanda ekki hafa mótmælt og ekki hafa minnst á það þá, að hon-

um þætti þetta of skammur uppsagnarfrestur. Stefndi segir, að frá því stefnandi hætti störfum 15. febrúar, hafi hann ekki gert neinar kröfur um laun til 15. júní 1967 fyrr en skömmu áður en bréf lögmanns hans, dagsett 13. apríl 1967, hafi borist sér. Þá hafi stefnandi komið til sín og mælst til þess, að stefndi keypti af honum svonefnda perluvél fyrir kr. 20.000. Stefndi kveðst ekki hafa viljað gera þessi kaup, þar sem hann hefði talið sig geta fengið sams konar vél smíðaða fyrir kr. 5.000. Stefndi segir, að þá hafi stefnandi reiðst og sagst mundu fara fram á laun til 15. júní 1967. Rétt skömmu síðar hafi svo stefnandi komið ásamt lögmanni sínum og hafi þeir spurt, hvort stefndi ætlaði að gera umrædda vél upp. Stefndi kveðst þá hafa sagt þeim, að þeir mættu hirða vélina og hafi þeir borið hana út. Stefndi kveðst aldrei hafa beðið stefnanda að vinna til 15. júní 1967 og ekki hafi verið minnst á umrædda vörusýningu. Hann kveðst minnst þess, að stefnandi hafi í áður nefndu samtali orðað það svo, að hann mundi krefjast þriggja mánaða uppsagnarfrests, en hann hafi ekki nefnt 15. júní sérstaklega.

Stefnandi, Þorsteinn Þórarinnsson, hefur komið fyrir dóm í máli þessu og staðfest þar málavaxtalýsingu sína í málinu. Hann segir, að á fundi á skrifstofu Benedikts Sveinssonar héraðsdómslögmanns varðandi sölusamninga að fyrirtækinu hafi stefndi að fyrra bragði beðið sig að vinna fram til þess tíma, að vörusýningunni væri lokið, en ekki hafi stefndi nefnt ákveðna dagsetningu í því sambandi. Kveður stefnandi beiðni þessa hafa verið endurtekningu á fyrri beiðnum stefnda þessu aðlútandi, en strax þegar byrjað hafi verið að ganga frá samningum um sölu fyrirtækisins, hafi stefndi borið fram við sig þessa sömu ósk. Stefndi kveðst kannast við það, sem segi í framburði stefnda um perluvél, en hann kveðst ekki af því tilefni hafa reiðst eða sagst mundu fara fram á laun til 15. júní 1967. Stefndi kannast við að hafa undirritað aðflutningsskýrslu, sem frammi liggur í málinu í ljósriti. Hann kveðst hafa skrifað undir stimpil Everest Trading Co., en þá hafi ekki verið neinn innflytjandi tilgreindur á skýrslunni. Kveður hann nafn Árna Björnssonar hafa verið vélritað þar á eftir svo og f. h. Árna Björnssonar fyrir ofan undirskrift sína. Er stefnandi kom fyrir dóm öðru sinni í málinu, neitaði hann að hafa notað söluskattsnúmer stefnda. Kveðst hann hafa skrifað undir allar aðflutningsskýrslur hjá fyrirtækinu og þess vegna kannast við undirskrift sína á áðurgreindri aðflutningsskýrslu, þó að hann myndi ekki sérstaklega eftir þessari skýrslu. Í þessu

síðara þinghaldi bar hann til baka, að hann hefði skrifað undir stimpil Everest Trading Co. á skýrslunni. Stimpillinn hafi verið settur á fyrir ofan nafn hans eftir á, eftir að hann hafi afhent skýrsluna til vélritunar með nafnritun sinni „in blanco“. Það sé því eigi rétt, sem bókað sé í fyrri framburði. Stefnandi segist hafa vitað um, að Árni hafi flutt sjálfstætt inn vörur og muni Árni hafa haft til þess heimild frá stefnda. Stefnandi kveðst aldrei hafa flutt neitt inn með Árna. Hann kveður sér ekki vera kunnugt um, að Árni hafi heimild til þess að nota söluskattsnúmer stefnda, en hann kannast nú við, að það númer sé 65R, svo sem greini á dskj. nr. 8, og hljóti þá Árni að hafa notað það númer á þeirri skýrslu á eigin spýtur. Stefnandi kveðst kannast við víxla þá, sem stefndi geti um í aðiljaskýrslu sinni í málinu. Hann kveðst hafa framlengt þá sem prókúruhafi Everest Trading Co. með fyrirtækið sem samþykkinganda í byrjun október 1966. Hann kveðst ekki muna, hvort hann hafi framlengt víxlana til fjögurra eða fimm mánaða, en næst þegar hann hafi framlengt þá, hafi hann ritað persónulega sem samþykkingandi, enda hafi hann þá ekki lengur verið prókúruhafi Everest Trading Co., þar sem sölusamningar hafi átt sér stað síðast í nóvember 1966. Stefnandi kveður það alrangt, að hann hafi framlengt víxlana á þann hátt sem stefndi greinir frá í aðiljaskýrslu sinni síðast í desember 1966. Hann kveðst ekki hafa framlengt víxla þessa aftur í janúar 1967. Hann segist ekki muna eftir því, að stefndi hafi sérstaklega kallað á hann til viðtals vegna þessara víxla, og hann kannast ekki við, að sér hafi verið sagt upp störfum hjá fyrirtækinu vegna misferla í starfi, heldur muni hann það, að stefndi hafi sagt við sig, að „hann hefði ekki ráð á að hafa mig í vinnu lengur.“ Kveðst stefnandi þá hafa sagst eiga rétt á uppsagnarfresti. Stefnandi kveður það ekki vera rétt, að umsamið hafi verið, að þær kr. 20.000 til hans í laun væru fullnaðargreiðsla. Hann kveðst sjálfur hafa boðið stefnda að taka að sér störf hjá fyrirtækinu fyrir kr. 20.000, en ekki hafi verið minnst á orlof og ekki heldur, að það væri það sama og hann hefði haft áður hjá fyrirtækinu. Hann kveðst hafa haft kr. 27.000 á mánuði með öllu, þegar hann hafi verið eigandi fyrirtækisins, eða það kaup hafi hann reiknað sér, hvort sem það hafi verið tekið allt út úr fyrirtækinu eða ekki, og hafi árslaun í samræmi við þetta verið svo gefin upp til skatts. „Með öllu“ kveðst stefnandi eiga við orlof og vísitöluuppbót, en ekki kveðst hann geta sagt um, við hvaða grunnlaun nefnd vísitöluuppbót hafi miðast, og ekki hafi kaupið til

hans verið sundurliðað, meðan hann var eigandi fyrirtækisins. Stefnandi kveður það rangt, að hann hafi verið að reka erindi Sokkaverksmiðjunnar Evu h/f, þegar hann hafi verið fjarverandi frá fyrirtækinu. Hann hafi þá verið að störfum fyrir Everest Trading Co., m. a. í bankastofnunum.

Komið hefur fyrir dóm í máli þessu sem vitni Ragna Kristín Jónsdóttir. Hún kveðst hafa starfað hjá Everest Trading Co. frá því á árinu 1961 til ársins 1968. Hún kveður sér ekki vera kunnugt um, hvernig samið hafi verið milli stefnanda og stefnda um ráðningartíma stefnanda. Hún kveður sér vera kunnugt um, að rétt sé frá greint í aðiljaskýrslu stefnda, Vals Sigurborgssonar, um það, að stefnandi hafi síðast í desember 1966 samþykkt tvo framlengingarvixla í nafni Everest Trading Co. í Iðnaðarbanka Íslands, en um fjárhæðir vixlanna kveðst hún ekki treysta sér að fullyrða. Útgefandi framlengingarvixla þessara hafi verið Sokkaverksmiðjan Eva h/f. Þá segir hún, að sér sé kunnugt um, að stefnandi hafi notað söluskattsnúmer fyrirtækisins Everest Trading Co. við innflutning á vörum, er hann flutti sjálfur inn, eins og nánar greinir í aðiljaskýrslu stefnda. Ekki kveðst hún vita, hvort í mánaðarkaupi stefnanda, kr. 20.000, hafi verið innifalið orlof eða ekki. Hún telur, að stefnandi hafi greitt áðurgreinda tvo framlengingarvixla þannig, að greiðsla þeirra hafi ekki lent á stefnda.

Stefnandi sundurliðar kröfu sína sem hér segir:

Eftirstöðvar af launum fyrir febrúarmánuð 1967		kr. 14.252
Laun fyrir mars, apríl, maí og hálfan júní 1967		— 70.000
Orlof fyrir okt.—des. 1966, 7% fyrir hvern mán.		— 4.200
Orlof frá 1. jan. til 15. júní 1967		— 7.700

Samtals kr. 96.152

Eins og fram kemur í gögnum málsins, greinir aðilja mjög á um það, hvernig þeir hafi samið sín á milli um ráðningartíma stefnanda í þjónustu stefnda. Skriflegan samning gerðu þeir ekki um ráðninguna, sem hægt sé að styðjast við í þessu efni. Eigi er heldur til að dreifa öðrum gögnum eða vitnum, sem tekið geti af allan vafa um þetta. Sú staðhæfing stefnda, að stefnandi hafi gerst brotlegur í starfi, er eigi heldur nægilegum rökum studd til þess að leggja hana til grundvallar um lok ráðningartímans. Þykir því verða að miða við það, að stefnandi hafi átt þriggja mánaða uppsagnarfrest samkvæmt 13. gr. kjarasamnings

VR, sem miða ber við þrjá heila almanaksmánuði, í þessu tilfelli mars, apríl og maí 1967.

Að því er kaup stefnanda varðar eru aðiljar sammála um, að svo hafi verið um samið, að hann hefði kr. 20.000 á mánuði, meðan hann starfaði hjá stefnda. Telur stefndi það hafa átt að vera fullnaðargreiðslu fyrir hvern mánuð, en stefnandi telur, að sér beri 7% orlof til viðbótar, enda þótt ekki hafi verið minnst á það, er samið var um kaupið, eins og fram kemur í framburði hans. Þar sem sýnt þykir samkvæmt gögnum málsins, að ekki hafi verið samið við stefnanda undir gildandi kauptaxta verslunarfólks á þeim tíma, sem hér um ræðir, þykir mega líta svo á, að framangreint mánaðarkaup stefnanda skuli skoðast sem fullnaðargreiðsla. Samkvæmt þessu verður niðurstaða málsins sú, að stefndi verður dæmdur til að greiða stefnanda kaup fyrir mánuðina febrúar, mars, apríl og maí 1967, þar sem aðiljar eru sammála um, að stefndi hafi sagt stefnanda upp vinnu frá 15. febrúar 1967. Upplýst er í málinu, að stefnandi hafi fengið greitt kaup fyrir hálfan febrúarmánuð, og ber því stefnda að greiða honum til viðbótar kr. 70.000.

Samkvæmt þessari niðurstöðu ber að dæma stefnda til að greiða stefnanda málskostnað, sem þykir hæfilega ákveðinn kr. 28.000.

Valgarður Kristjánsson borgardómari kvað upp dóm þennan.

Dómsorð:

Stefndi, Valur Sigurbergsson f. h. firmans Everest Trading Co., greiði stefnanda, Þorsteini Þórarinssyni, kr. 70.000 með 8% ársvöxtum frá 1. mars 1967 til greiðsludags og kr. 28.000 í málskostnað innan 15 daga frá lögbirtingu dóms þessa að viðlagðri aðför að lögum.

Fjárnámssgerð fógetaréttar Reykjavíkur 22. júní 1977.

Ár 1977, miðvikudaginn 22. júní, var fógetaréttur Reykjavíkur settur að Skólavörðustíg 11 og haldinn þar af fulltrúa yfirborgarfógeta Ólafi Sigurgeirssyni með undirrituðum vottum.

Fyrir var tekið: Málið A-1278/1977: Þorsteinn Þórarinsson gegn Val Sigurbergssyni.

Fógeti leggur fram nr. 1 gerðarbeiðni, nr. 2 endurrit úr dóma-

bók bæjarþings Reykjavíkur í málinu nr. 1945/1967. Nr. 1—2 fylgja með í eftirriti.

Fyrir gerðarbeiðanda mætir Kristinn Sigurjónsson hæstaréttarlögmaður og krefst fjárnáms fyrir kr. 70.000 með 8% ársvöxtum frá 1. mars 1967 til greiðsludags, í endurrits- og birtingarkostnað kr. 1.250, kr. 28.000 í málskostnað samkv. gjaldskrá LMFÍ, kr. 4.000 fyrir gerðarbeiðni, kostnaði við gerðina og eftirfarandi uppboð, allt á ábyrgð gerðarbeiðanda.

Gerðarþoli er mættur og með honum Jón Oddsson hæstaréttarlögmaður. Áminntur um sannsögli kveðst hann ekki geta greitt, þar sem áfrýjun stendur til. Gerðarþoli fær bókað, að hann hafi án árangurs óskað eftir fresti til að áfrýja bæjarþingsdómi þessum hjá umboðsmanni gerðarbeiðanda. Umboðsmaður gerðarbeiðanda tekur fram, að nú fyrst í þessu réttarhaldi hafi verið óskað eftir fresti.

Samkvæmt kröfu umboðsmanns gerðarbeiðanda og ábendingu mætta lýsti fógæti yfir fjárnámi í eign gerðarþola, grænu sófa-setti, sem er tveir stólar og sófi, borðstofusetti, sem er borð og sex stólar, einnig er lýst yfir fjárnámi í palisander sófaborði, sem er með flísalagða plötu.

Fallið var frá virðingu.

Fógæti skýrði þýðingu gerðarinnar.

Upplesið, játað rétt bókað.

Gerðinni lokið.
